Técső, 1903. augusztus 2. – Genf, 1988. december 23.

Értelmiségi családból származott. Apja erdész, az állami erdészet, majd 1918-tól a Földművelésügyi Minisztérium alkalmazottja volt. Középiskolai tanulmányait a máramarosszigeti református főgimnáziumban kezdte. Miután a család 1918-ban felköltözött Budapestre, a Lónyay utcai református gimnáziumban érettségizett. 1921–1926 között elvégezte a budapesti tudományegyetem bölcsészettudományi karán a történelem–földrajz szakot. Az Eötvös Collegium tagja volt. Ösztöndíjas a bécsi és a berlini Collegium Hungaricumban; a római Magyar Intézetben is folytatott tanulmányokat. 1928-ban az IBUSZ-nál, az állami kézben lévő idegenforgalmi vállalatnál kapott állást. Hamarosan irodavezető lett, majd 1939-tôl címzetes aligazgató. Közben a felesége által örökölt 747 kat. holdas birtokon gazdálkodást is folytatott. 1939 őszétől 1941. áprilisig Kárpátalja idegenforgalmi kormánybiztosa. Egyetemista korában szerepet játszott a diákmozgalomban. Harmadéves korában a Bölcsészettan-hallgatók Segítő Egyesületének az elnöke lett, majd egy év múlva beválasztották a Magyar Egyetemi és Főiskolai Hallgatók Országos Szövetsége vezetőségébe. Kezdeményezésére jött létre két diákszövetség közös külügyi szerve, a Magyar Diákkülügyi Bizottság, amelyben az ügyvezető igazgató, majd – Teleki Pál után – az elnöki tisztet is betöltötte. Bekapcsolódott a nemzetközi diákszervezetek munkájába is. Az egyetem elvégzése után a Revíziós Ligában tevékenykedett, ahol közelebbi barátságba került Eckhardt Tiborral. 1931-ben Gaál Gaston hívására belépett a Független Kisgazdapártba; a Független Kisgazda című lap belső munkatársa, a párt külpolitikai szakértője. 1935–1940 között a párt egyik Tolna vármegyei szervezője. A második világháború alatt katona volt. Részt vett az ellenállási mozgalomban. 1945-ben azonnal bekapcsolódott a politikai életbe. 1945. július 7-étől a Tolna vármegyei törvényhatósági bizottság tagja. 1945. szeptember 1-jétől választókerületi ügyvezető az FKGP vármegyei vezetőségében. 1945. november 4-én a Baranya–Tolna vármegyei választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották. 1946. február 1-jétől a Tolna Megyei Hírlap főszerkesztője. Május– júniusban a Külügyminisztérium B–lista bizottságának az elnöke. Hamarosan az FKGP külügyi osztályának a vezetője lett. 1947. június 1-jétől a párt politikai bizottságának a tagja, a politikai osztály vezetője, majd 1947. szeptember 12-tôl a politikai bizottság póttagja. Az 1947. augusztus 31-i választásokon pótképviselő lett. 1948. februártól a Magyarok Világszövetségének az ügyvezető elnöke. 1949. október 1-jén az ÁVH letartóztatta. 1950. november 7-én a Kővágó József és társai ügyben a Budapesti Törvényszék kémkedés koholt vádjával tizenöt évi fegyházra ítélte. 1956. szeptember 18-án szabadult, de rendőri felügyelet alá helyezték. 1956. októberben részt vett a kisgazdapárt újjászervezésében, ismét a külügyi osztály vezetője lett, de érdemi tevékenységet már nem fejthetett ki. 1956. december 10-én elhagyta az országot, és Svájcban telepedett le. 1957-től a Swissair légitársaság alkalmazottja. Tevékeny szerepet játszott a svájci magyar emigrációban. A Magyar Mérnökök és Építészek Világszövetsége svájci csoportja és a Demokratikus Magyar Nemzeti Szövetség tagja. Az 1970-es években a Magyar Forradalom Barátai Köre elnöke. Az Európai Szabad Magyar Kongresszus alelnöke. Részt vett a Szabadvilági Magyarok Kongresszusa hágai és torontói összejövetelén. Írásait az Irodalmi Újság, az Új Látóhatár, a Harmadik Út, továbbá svájci és francia lapok közölték. Itthon a Legfelsőbb Bíróság 1957. június 25-én az 1950-ben hozott ítéletét hatályon kívül helyezte, és a

Budapesti Bíróságot új eljárásra utasította, amely felfüggesztette az eljárást, mivel a vádlott külföldön tartózkodott. 1957. december 4-én elfogatóparancsot adtak ki ellene. A Legfelsőbb Bíróság 1962. október 4-én megszüntette az eljárást.